Fedra mai așteaptă

Nearmată cu imperioase implicații de ordin moral, social ș.a.m.d., **Fedra** lui Racine în spectacolul de la Naționalui din Tîrgu Mureș este galeria unor personaje de eprubetă, născute doar pentru a-și dovedi că sînt și evoluînd doar pentru a-și certifica apariția în scenă. Incerte în timp și spațiu istoric, nu slujesc nici nostalgiei după o vîrstă de aur a purității sentimentelor și nici nu iradiază profetic un cod, un model, demn de invidiat întru modificarea gîndului despre noi înșine. Desprinse fiind de grija supraviețuirii, acestor personaje le era de trebuință — în spectacol — o punte spre noi, care putea fi aceea a obsesiei demnității. Poate că atunci excelenții actori din distribuție nu ar mai fi aruncat în **Fedra** atîtea mijloace de expresie shakespeariene: Lohinszky Lorand (Tezeu) aducînd în scenă remușcările lui Lear, întunecările mîniei lui Macbeth, Farkas Ibolya (Fedra) aburindu-și personajul cu umbra mamei lui Hamlet, ori înveninîndu-l cu neputința Ducesei de York față de Richard al III-lea; Mozes Erzsebet (Oenona) nu și-ar fi încărcat personajul cu volubilitatea Doicăi și cu fatala abilitate a lui Pater Lorenzo din **Romeo și Julieta** — text din care coboară și Buzogány Márta Gábriella (Aricia) și Gáspárik Attila (Hipolit). Așadar, interpreții strălucesc și realizează momente de mare tensiune și de emoție atotstăpînitoare prin ce știu ei ca actori și nu prin personajele din **Fedra**. La fel de autonomă față de regie este și scenografia lui Kemeny Árpád: realizînd pe scenă un cîmp în care înșelătoare dîmburi de moliciune alternează cu suprafețe plane și dure, populînd înaltul scenei cu un rămuriș crescut din coloane de templu, a pus la dispoziție o altă posibilă viziune regizorală care, și ea, a fost lăsată în stare letargică. Montarea **Fedrei** la Tîrgu Mureș este o intenție culturală meritorie, dar **Fedra** își așteaptă spectacolul.

Paul Cornel CHITIC

FEDRA de JEAN RACINE • TEATRUL NAȚIONAL din TÎRGU MUREȘ, secția maghiară • Regia: KINCSES ELEMÉR • Scenografia: KEMENY ÁRPÁD • Data premierei: 6 ianuarie 1988 • Distribuția: LOHINSZKY LORÁND (Tezeu); FARKASY IBOYA (Fedra); GÁSPÁRIK ATTILA, student la I.A.T. (Hipolit); BUZOGÁNY MÁRTA GÁBRIELLA (Aricia); MOZES ERZSEBET (Oenona); MAGYARI GERGELY (Teramene); ZONGOR ISTVÁN (Servitorul).

Încercarea răbdării

Drumul singurătății, după recomandarea din caietul-program „piesă emblematică pentru universul lui Schnitzler", ni-l definește ca un fin analist, tentat mai mult de descifrarea unor cazuri obsesive, cu predilecția dialogului extins, a comentariului, pe linii melodramatice. Autorul intensifică radiografia stărilor, cu înclinația de a scoate un efect din cel mai banal detaliu, și e mai puțin interesat de structura situațiilor, pe care le înlănțuie cursiv, dar nu le adîncește.

Regizorul Mihai Berechet a compus o ambianță cu o pondere mai mare decît miza piesei, dînd spectacolului o extindere analitică gravă, care se lungește însă peste măsură, într-o așteptare perpetuă și lentă. Timp de desfășurare a unor particularități interpretative în stiluri și maniere diferite, dominate însă de o distincție și o eleganță vădite și în scenografia lui Constantin Russu. Astfel, Damian Crîșmaru (Stephan von Sala) își compune un chip glacial și de

DRUMUL SINGURĂTĂȚII de ARTHUR SCHNITZLER • TEATRUL NAȚIONAL din BUCUREȘTI • În românește de DUMITRU HÂNCU • Data premierei: 11 februarie 1988 • Regia: MIHAI BERECHET • Scenografia: CONSTANTIN RUSSU • Distribuția: LAMIA BELIGAN (Johanna Wegrat); FLORIN PIERSIC jr., IULIUS LIPTAC (Felix Wegrat); DAMIAN CRÎȘMARU, MIHAI NICULESCU (Stephan von Sala); GHEORGHE CRISTESCU (Dr. Franz Reumann); SIMONA BONDOC (Gabriele Wegrat); CONSTANTIN DINULESCU, VICTOR MOLDOVAN (Profesorul Wegrat); GEORGE OANCEA (Julian Fichtner); VALERIA GAGEALOV, RODICA POPESCU-BITĂNESCU (Irene Herms).

www.ziuaconstanta.ro